

22 DE MARÇ DEL 2012

Gent corrent

Gemma Sorrius

Veïna de la Filmoteca. Fa tres anys el bar de copes Extramonium es va convertir en fonda.

«Fem com el Raval: passar de la nit al dia»

Catalina
Gayà

Si Woody Allen es perdés per la plaça de Salvador Seguí, aquest seria l'escenari d'una comèdia d'embolics. En un costat, resisteix una merceria de tota la vida que ven tints i mitges de malla a noies amb talons. A l'altre, cultuletes, sindicalistes i moderns amb ulleres de pasta s'adapten a aquest Raval en construcció. Al carrer d'Espalter, una criminòloga que va ser càrrec de confiança d'un president regenta una fonda.

—¿Què feia abans d'estar a la vora de la Filmoteca?

—iEn realitat estem a la porta del darrere! Treballava a la Generalitat i vaig estudiar Criminologia.

—¿Funcionària?

—No, era un càrrec de confiança del

president Maragall. El 2001, vaig entrar al grup parlamentari socialista i vaig treballar dos anys al Parlament. L'últim any de la legislatura, me'n vaig anar a Madrid amb Santiago de Torres i allà vaig conèixer Víctor González, la meua parella i el propietari d'Extramonium.

—¿Va tornar a Barcelona a un bar envoltat de tanques i màquines?

—És la millor cosa que he fet a la meua vida. No puc esperar que el barri canviï sense patir una obra d'aquesta magnitud. Tota recompensa necessita un sacrifici. Aquesta és una de les ensenyances que m'ha donat la vida.

—No l'espanten els canvis.

—Fa poc vaig llegir que el 50% dels productes i serveis que utilitzarem els pròxims 10 anys encara no estan inventats. ¡Això em motiva!

—Expliqui'm, ¿com va néixer Señori-

«¡El 50% dels serveis que utilitzarem els pròxims 10 anys no estan inventats!»

ta Monium?

—El Víctor va agafar el local el 2001 i va ser un bar de copes durant vuit anys. El 2009, vam decidir passar de la nit al dia, una mica com ha fet el Raval, i transformar-nos.

—M'imagino que ha sigut dur.

—Hem estat a punt de tancar dues vegades i ha sigut la família la que ens ha salvat. Alguns dels negocis que hi havia al carrer d'Espalter no han resistit l'obra i al final han abaixat la persiana. Pensi que el 2001, quan el Víctor va llogar el local, estava previst que la inauguració de la Film-

teca fos el 2007. Pel camí, s'hi han trobat jaciments, un matalàs d'aigua...

—¿Quins sacrificis han fet?

—Vam abandonar la casa on vivíem a la muntanya i, durant vuit mesos, vam viure al local. A més a més, els germans del Víctor ens han prestat diners.

—¿Continuen aquí?

—iNo! El meu pare llogava el pis dels meus avis, al Raval, i ens el va oferir quan els inquilins se'n van anar.

—¿Quan comencen a veure la llum?

—El 2010 van arribar els treballadors d'UGT i la tardor del 2011 ho va fer la gent del Departament de Cultura. Es van instal·lar a l'edifici de la Filmoteca.

—¿I l'Hotel Barceló Raval?

—La veritat és que nosaltres no ho vam notar. Suposo que els turistes

se'n van cap a la Rambla del Raval. Potser això canviarà ara amb la remodelació de la plaça.

—No es pot negar que la plaça de Salvador Seguí és tot un univers.

—Sí, i la gent que hi ha vingut ara se suma a la que hi havia abans i crea moviment.

—¿De debò creu que s'hi suma?

—Crec que els canvis són part de la vida. Fins fa sis mesos les noies que treballen a Sant Ramon i a Robadors també eren aquí al davant i nosaltres vivíem amb elles, igual que elles amb nosaltres. Ara han desaparegut del carrer.

—Estan a l'altre costat de la plaça.

—I hauríem de conviure amb l'altre costat de la plaça. Anem a Nova York i la barreja i la diversitat ens semblen cool. Aquí, en canvi, ho veiem d'una altra manera.

—¿Per què?

—No és fàcil viure i treballar en aquest barri. Hi has de posar moltes ganes i energia. Jo ara visc aquí, però quan pugui me n'aniré. No vull dir que hi estigui malament o que la prostitució em molesti. Puc conviure amb un munt de coses, però hi ha coses amb les quals no vull viure i, al final, acabes escollint. Si puc, m'estalvio certes coses.

—¿Tenen molts clients de la Filmoteca?

—Aquest és un procés gradual. Molta gent encara no sap ni on és la Filmoteca. Vénen, pregunten i quan els dic que és l'edifici del davant, se sorprenen.

—I vostè ha anat a la Filmoteca.

—Vaig anar a la inauguració. ≡

gentecorriente@elperiodico.com

ALBERT BELTRAN